

Teza: pozostawienie odwołania bez rozpoznania.

Odpowiednie stosowanie przepisu art. 426 § 1 k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym powoduje, że od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia przysługuje odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jako sądu odwoławczego. Natomiast rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, zapadłe w wyniku rozpoznania takiego odwołania, jest niezaskarżalne z mocy ustawy.

Sygn. akt WO- 16/21

POSTANOWIENIE

z dnia 17 maja 2021 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Karolina Szał

SWSD Tomasz Jankowski (sprawozdawca)

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021 r. na posiedzeniu sprawy z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. od postanowienia z dnia 18 września 2020r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych
w W. sygn. akt DO 30/20,

postanawia:

pozostawić odwołanie bez rozpoznania.

Uzasadnienie

Postanowieniem sygn. akt RD 634/18 z dnia 10 marca 2020r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie postępowania radcy prawnego M. M., polegającego na opublikowaniu w serwisie Twitter wiadomości adresowanej do P. W. o treści: „Kiedyś mówiłeś, że twoja córka idzie na prawo do W., Prawda? Wyślę Twój defekacyjny tekst moim kolegom z Wydziału i poproszę, żeby go omówili na zajęciach w Jej Grupie jako przykład mowy nienawiści. Zobaczmy jak będziesz piszczał, jak wróci do domu”, uznając wpis radcy prawnego jako przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi i postanowił skierować do Dziekana Okręgowej izby Radców Prawnych w W. wniosek o udzielenie radcy prawnemu M. M. ostrzeżenia dziekańskiego.

Postanowieniem z dnia 18 września 2020r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. po rozpoznaniu odwołania Ministra Sprawiedliwości postanowił zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie w zakresie w jakim umarzało ono postępowanie dyscyplinarne i uchylił w części, w której Rzecznik Dyscyplinarny postanowił o skierowaniu wniosku do dziekana o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego.

Od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych

w W. odwołał się Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w W. zarzucając mu rażącą obrazę przepisów prawa procesowego. Zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny naruszył art. 93 § 1 kpk w zw. z art. 414 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego w formie postanowienia a nie orzeczenia, art. 433 § 1 kpk w związku z art. 434 § 2 kpk zw. z art. 440 kpk i art. 455 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez rozpoznanie sprawy poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wydanie rozstrzygnięcia na korzyść radcy prawnego w sytuacji gdy odwołanie do postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia złożone było na niekorzyść radcy prawnego, a jednocześnie nie ziszczyły się przesłanki umożliwiające wydanie orzeczenia na korzyść mimo wniesienia środka odwoławczego wyłącznie na niekorzyść, oraz art. 330 kpk w zw.

z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 437 § 1 i § 2 kpk z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez uznanie, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny może zmienić postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia czy też o umorzeniu dochodzenia, poprzez merytoryczne rozstrzygnięcie co do popełnienia czynu, winy znamion czynu zabronionego czy też stopnia szkodliwości społecznej czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne. Na wstępie wskazać należy, że podstawą proceduralną orzekania w postępowaniach dyscyplinarnych jest ustawa o radcach prawnych, a także stosowane na podstawie art. 74¹ pkt. 1 i pkt. 2 te same ustawy, w sprawach nieuregulowanych w postępowaniach dyscyplinarnych - odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie a art. 70³ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych wyróżnia się dwa rodzaje rozstrzygnięć, jakie może wydać sąd dyscyplinarny w postępowaniu dyscyplinarnym. Sąd dyscyplinarny może wydać rozstrzygnięcie w formie postanowienia lub orzeczenia. Zatem orzeczenie jest inną od postanowienia formą rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego. Orzeczenie stanowi odpowiednik wydawanych w postępowaniu karnym wyroków (post. SN z 29.10.2014 r., VI KZ 8/14, niepubl.).

Rozstrzygnięcia zapadłe w wyniku rozpoznania środka odwoławczego od postanowień o umorzeniu postępowania (w tym również w postępowaniu karnym) zapadają w formie postanowień a nie wyroków. Z tych też przyczyn rozstrzygnięcie zapadłe w wyniku rozpoznania odwołania od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego winno przybrać formę postanowienia, a orzeczenia, jak twierdzi Rzecznik Dyscyplinarny.

Zgodnie z art. 426 §1 kpk od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Odpowiednie stosowanie przepisu art. 426 § 1 k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym powoduje, że od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia przysługuje odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jako sądu odwoławczego. Natomiast rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, zapadłe w wyniku rozpoznania takiego odwołania, jest niezaskarżalne z mocy ustawy.

Skoro Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w W., postanowieniem z dnia 18 września 2020r. r. sygn. akt DO 30/20 rozstrzygnął w przedmiocie odwołania od decyzji - postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w W., mając na uwadze wyżej omawianą treść art. 426 k.p.k., wskazać trzeba, że przedmiotowe postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wydane zostało jako rozstrzygnięcie zapadłe w II instancji, a więc przepisy ustawy nie przewidują od niego środka zaskarżenia.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.